

„In ti se ne bojši tega?“

Tem besedam sem se moral nasmejati.

„No,“ reče Rezika, „če imaš ti pogum, ga imam jaz tudi!“

„In rada v to privoliš?“ jo vprašam.

Odgovorila ni ničesar več, samo nalahno mi je stisnila roko; to mi je bilo boljše zatrdilo kot še toliko besed.

„No, in sedaj tudi menda že veš, kdo je Rezika,“ reče meni Pavlovič.

„To je naša gospa,“ mu odgovorim.

„Mislil sem si že, da ni pri nas rojena, ker časih še malo zavije po tuje.“

Moj prijatelj se je smejel, jaz sem pa sklenil, da bom ob prvi priliki prav natančno pazil na vse gospejine kretnje, če bi se morda dalo iz teh spoznati nekdanjo igralko s punčkami, Leskarjevo Reziko. — „Toda kje je gospod Leskar?“ vprašam nenadoma.

„Dragec“, odgovori moj prijatelj, „tam, kamor pojdemo tudi mi. Tam gori na pokopališču počiva poleg našega starega Henrika; a v njegov grob je zašel še en prijatelj iz mojih detinskih let. Povem ti vse, a pojdiva malo na izprehod; moja žena pride gotovo kmalu sem in ona bi nerada poslušala te davne zgodbe.“

Pavlovič vstane, in šla sva na izprehod za mesto. Le malo ljudi je naju srečevalo; zakaj mračilo se je že.

„Stari Leskar je bil z najinim sklepom popolnoma zadovoljen,“ začne zopet Pavlovič; „poznal je moje starše, zato je zaupal tudi meni. Poleg tega je bil že sit večnega potovanja; odkar je bil v nevarnosti, da ga zamenjajo z izgubljenim potepuhom, si je vedno želel stalnega doma. Toda moja dobra mojstrovka ni bila s tem tako zadovoljna; bala se je, da bi hči potujočega igralca ne bila dobra žena za rokodelca. — Tudi ona je kmalu drugače mislila.“

(Konec.)

LAD. OGOREK:

Gad.

ud je kakor gad! — Tako označujemo človeka, ki ima oster in zbadljiv jezik. Res, tudi jezik rani človeka, a še bolj ga rani gad, saj mu s svojimi strupenimi zobmi provzroči lahko — smrt.

V gornji čeljusti v glavi, ki je pokrita z drobnimi luskami, ima dva daljša, ota, strupena zoba. Kogar ujé, temu priteče iz gadovih zob v rano, ki je velika kot vbod igle, nevaren strup. Posebno ob vročih dneh je strup vedno opasen, časih deluje že v nekoliko minutah. Delovanje gadovega strupa opisuje Erjavec tako-le: „Od gada ujeden človek čuti hude bolečine. Pičen ud oteka,

človeka obhajajo slabosti, moči ga zapuščajo, v glavi se mu vrti in naposled omedli. Odrastel človek dlje časa boleha, časih pa tudi umrje.“

Kako se nam je ravnati, če nas gad ujé, pojasnuje isti prirodoslovec: „Pri plitkih ranah dostikrat že pomaga, če rano izperemo. Globokejšo rano pa moramo z nožem razrezati, da kri tem hitreje odteka; tudi je dobro, rano oprezno izrezati ali izžgati in pičen ud podvezati, predvsem pa je treba hitro iskati zdravniške pomoči.“

Gad je debel kakor prst in redkokdaj čez 60 cm dolg. Spoznati ga je po rjavem rogljatem traku, ki se mu vije po hrbtu. Ob straneh pa ima okrogle črnikaste lise. Na tilniku ima križu podobno marogo, po trebuhu ima na črnem dnu bele pike. Jezik mu je raztezen in razcepljen, a z njim

ne more raniti. Staňuje na skalnatih, suhih mestih, pa tudi na prisojnih senožetih in celo v močvirjih. Najrajši pa biva v nizkem grmovju ali pa na kamenju, ki ga solnce greje.

Gadov strup je prozorna, rumenkasta tekočina brez vonja in okusa. Zelodcu ne škoduje, pač pa je nevaren krvi, ki jo zastrupi. Nevarnejši od gada je modras, ki ima na nosu mehak rožiček.

Naša podoba nam kaže gada, sikajočega v veverico, ki je brezskrbno pridržala po deblu. Kdo nam zna napisati basen o gadu in veverici, kakor ju kaže ta podoba?

